DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

6. marts 2008 *

I de forenede sager C-287/06 — C-292/06,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Verwaltungsgericht Köln (Tyskland) ved afgørelser af 28. april 2006, indgået til Domstolen den 3. juli 2006, i sagerne:

Deutsche Post AG (sagerne C-287/06, C-288/06 og C-291/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (sag C-289/06),

Marketing Service Magdeburg GmbH (sag C-290/06),

Vedat Deniz (sag C-292/06)

mod

Bundesrepublik Deutschland,

procesdeltagere:

Marketing Service Magdeburg GmbH (sag C-287/06),

* Processprog: tysk.

Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH (sag C-288/06),

Deutsche Post AG (sagerne C-289/06, C-290/06 og C-292/06),

Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) (sag C-291/06),

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič og E. Levits,

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 13. september 2007,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Deutsche Post AG ved Rechtsanwälte J. Sedemund og s. Gerstner

— Marketing Service Magdeburg GmbH, Citipost Gesellschaft für Kurier- und Postdienstleistungen mbH og Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG) ved Rechtsanwalt C. Freiherr von Ulmenstein

— Vedat Deniz ved Rechtsanwalt T. Brach

— den tyske regering ved M. Lumma, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt T. Lübbig

— den belgiske regering ved A. Hubert, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braun og K. Simonsson, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 47, stk. 2, EF og artikel 95 EF samt artikel 7, stk. 1, og artikel 12, femte led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT 1998 L 15, s. 14), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/39/EF af 10. juni 2002 (EFT L 176, s. 21, herefter »direktiv 97/67«)

2 Anmodningerne er blevet fremsat under sager, der føres af Deutsche Post AG (herefter »Deutsche Post«), som er en befordringspligtig posttjenestevirksomhed i Tyskland, samt af Magdeburger Dienstleistungs- und Verwaltungs GmbH (MDG), Marketing Service Magdeburg GmbH og Vedat Deniz (herefter »de pågældende konsolidatorer«) mod Bundesrepublik Deutschland angående Bundesnetzagenturs afgørelser om tildeling af og betingelser for de pågældende konsolidatorers adgang til Deutsche Posts delydelser inden for dennes postnet.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Direktiv 97/67 indledte den gradvise liberalisering af markedet for posttjenester. I henhold til betragtning 2 til direktiv 2002/39 »er der fastlagt en lovgivningsmæssig ramme for postsektoren på fællesskabsplan, herunder foranstaltninger, der skal sikre, at befordringspligten opfyldes, maksimumsgrænser for de posttjenester, som medlemsstaterne kan give deres befordringspligtige virksomhed(er) eneret på med henblik på at opfylde befordringspligten, og en tidsplan for beslutningerne om yderligere åbning af markedet med det formål at skabe et indre marked for posttjenester«.

4 Direktiv 2002/39 forfølger denne liberalisering og i henhold til dets 14. og 24. betragtning bør der fastlægges en tidsplan for en gradvis og kontrolleret åbning af brevpostmarkedet, ligesom det anføres, at 2009 skal være tidspunktet for den fulde gennemførelse af det indre marked for posttjenester.

5 Artikel 2 i direktiv 97/67 bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

1) Posttjenester: tjenester, der består i indsamling, sortering, transport og omdeling af postforsendelser.

2) Offentligt postnet: hele organisationen og alle de ressourcer, som den eller de befordringspligtige virksomheder benytter sig af med henblik på navnlig:

— indsamling af postforsendelser, som er omfattet af befordringspligten, fra indleveringssteder på hele det geografiske område

— transport og håndtering af disse forsendelser fra postnettets indleveringssted til omdelingscentret

— omdeling til de adresser, der er angivet på forsendelserne.

3) Indleveringssteder: fysiske faciliteter, herunder postkasser på offentlige steder eller i den befordringspligtige virksomheds lokaler, hvor kunderne kan indlevere postforsendelser til det offentlige postnet.

4) Indsamling: indsamling af postforsendelser fra indleveringssteder.

[…]«

6 Hvad angår de posttjenester, der kan være forbeholdt befordringspligtige virksomheder, bestemmer artikel 7, stk. 1, første, tredje og fjerde afsnit, i direktiv 97/67:

»I det omfang det er nødvendigt for at opretholde befordringspligten, kan medlemsstaterne fortsat give de befordringspligtige virksomheder eneret på tjenesterne. Disse tjenester omfatter kun indsamling, sortering, transport og omdeling af indenlandske brevforsendelser og af indgående grænseoverskridende brevforsendelser, herunder også fremskyndet omdeling, inden for begge følgende vægt- og prisgrænser. Vægtgrænsen er 100 g fra den 1. januar 2003 og 50 g fra den 1. januar 2006. Disse vægtgrænser gælder ikke fra den 1. januar 2003, hvis prisen er lig med eller over tre gange den offentlige takst for en brevforsendelse på første vægtsats i den hurtigste kategori, og fra den 1. januar 2006, hvis prisen er lig med eller over to og en halv gange denne takst.

[…]

I det omfang det er nødvendigt for at opfylde befordringspligten, kan der fortsat gives eneret på adresserede reklameforsendelser inden for ovennævnte pris- og vægtgrænser.

I det omfang det er nødvendigt for at opfylde befordringspligten, f.eks. når visse dele af postsektoren allerede er blevet liberaliseret, eller hvor specifikke kendetegn gør sig gældende for posttjenesterne i en medlemsstat, kan der fortsat gives eneret på udgående grænseoverskridende post inden for ovennævnte pris- og vægtgrænser.«

7 Artikel 9 og 10 i direktiv 97/67 fastsætter vilkår for levering af tjenester, der ikke er omfattet af eneret. I den forbindelse fastsættes forskrifter om generelle tilladelser og individuelle licenser for konkurrerende virksomheder.

8 Direktivets artikel 11 bestemmer:

»Europa-Parlamentet og Rådet, der træffer afgørelse på forslag af Kommissionen og på grundlag af [EF-]traktatens artikel 57, stk. 2, artikel 66 og 100 A, fastsætter de nødvendige foranstaltninger til harmonisering af de vilkår, der skal sikre brugerne og de befordringspligtige virksomheder adgang til det offentlige postnet på gennemsigtige og ikke-diskriminerende vilkår.«

9 Med hensyn til de takstfastsættelsesprincipper, som de befordringspligtige virksomheder skal respektere, pålægger direktivets artikel 12, fjerde og femte led, medlemsstaterne at sikre, at taksterne for alle tjenester, der er omfattet af befordringspligten, fastsættes under overholdelse af gennemsigtighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.

De nationale bestemmelser

10 Direktiv 97/67 blev gennemført i tysk ret ved postloven (Postgesetz) af 22. december 1997 (BGBl. 1997 I, s. 3294). I medfør af denne lov er Deutsche Post en befordringspligtig virksomhed i henhold til dette direktivs artikel 7. BNA er den nationale forvaltningsmyndighed som omhandlet i samme direktivs artikel 22.

11 Postlovens § 51 bestemmer med hensyn til licenser, der tildeles en befordringspligtig virksomhed, på den ene side, og konkurrerende virksomheder på den anden side:

»(1) Indtil den 31. december 2007 har Deutsche Post eneretten til erhvervsmæssigt at befordre brevforsendelser og adresserede brochurer med en vægt på højest 50 gram, og hvis enhedspris er mindre end to og en halv gange den pris, der anvendes for tilsvarende postforsendelser i den laveste vægtkategori (lovbestemt eksklusiv licens). Første punktum finder ikke anvendelse:

[…]

5. for den, der afhenter post hos afsenderen efter dennes anmodning, og som indleverer til Deutsche Posts nærmeste indleveringssted eller til et andet af Deutsche Posts indleveringssteder inden for samme kommune

[…]«

12 De konkurrerende virksomheder kan under visse betingelser ligeledes anmode den befordringspligtige virksomhed om at åbne for adgangen til dele af deres befordringstjenester. Med henblik herpå bestemmer § 28, stk.1:

»Hvis en indehaver af en licens besidder en dominerende stilling på et marked for posttjenester, der er undergivet licens, skal han, for så vidt der indgives anmodning,

særskilt på dette marked tilbyde dele af sine befordringstjenester, såfremt det er økonomisk acceptabelt for ham. Forpligtelsen i henhold til første punktum består kun i forhold til en anden posttjenesteyder, hvis den virksomhed, som indgiver en anmodning, ikke besidder dominerende stilling, og hvis konkurrencen ville blive hindret uforholdsmæssigt på dette marked eller et andet marked. Indehaveren af licensen har ret til at afslå delydelsen, hvis funktionsdueligheden af hans anlæg eller virksomhedens sikkerhed ville blive bragt i fare, eller hvis den eksisterende kapacitet for at den ønskede ydelse i givet fald er udtømt.«

Tvisterne i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

13 De pågældende konsolidatorer er private virksomheder, der opererer inden for sektoren for posttjenester. De er indehavere af licenser i henhold til postlovens § 51, stk. 1, andet punktum, nr. 5, der giver dem ret til at befordre postforsendelser, der afhentes hos afsenderen efter dennes anmodning og i dennes navn, og som indleveres til Deutsche Posts nærmeste indleveringssted eller til et andet af Deutsche Posts indleveringssteder inden for samme kommune.

14 Det postbefordringssystem, der blev indført af den befordringspligtige posttjenestevirksomhed i Tyskland, dvs. Deutsche Post, er organiseret på følgende måde: Den post, der lægges i postkasser eller indleveres til posthuse, bliver afhentet og dernæst transporteret til det »brevcenter« (intern fordelingsenhed, der normalt ikke er offentligt tilgængelig), der ligger tættest på afsenderen, hvor posten først forsorteres efter postnummerområder og formater. Den bliver dernæst viderebragt til det brevcenter, der ligger tættest på adressaten, hvor finsorteringen finder sted, og til sidst afleveres posten til adressaterne.

15 Ved afgørelse truffet af BNA den 15. september 2000 blev Deutsche Post tilpligtet at indrømme erhvervskunder, der selv foretager bestemte former for indledende behandling, dvs. som direkte til de afleverende brevcentre indleverer bestemte mindstemængder af post, der er forsorteret efter postnummerområder og formater, særlige takster. Disse særlige takster blev indsat i Deutsche Posts almindelige forretningsbetingelser.

16 Den 27. juni 2001 opfordrede Vedat Deniz Deutsche Post til i henhold til postlovens § 28 at afgive et tilbud om delydelser. Denne anmodning drejede sig navnlig om muligheden for erhvervsmæssigt, i eget navn og til de samme særlige takster, som gjaldt for Deutsche Posts erhvervskunder, at indlevere større mængder post afhentet hos forskellige kunder, samlet og forsorteret, til et brevcenter.

17 Da Deutsche Post afslog at afgive et sådant tilbud til Vedat Deniz, henvendte denne sig til BNA med henblik på at få fastsat betingelser for adgang til delydelserne. BNA afslog ved afgørelse af 5. september 2001 Vedat Deniz' anmodning, idet BNA var af den opfattelse, at den licens, der var blevet tildelt i medfør af postlovens § 51, stk. 1, andet punktum, nr. 5, ikke giver indehaveren ret til at levere delydelser inden for postbefordringsnettet.

18 Den 10. oktober 2001 anlagde Vedat Deniz sag ved den forelæggende ret til prøvelse af den omhandlede afgørelse.

19 Nogle år senere blev det af Bundeskartellamt ved afgørelse af 11. februar 2005 forbudt Deutsche Post at nægte konsolidatorer adgang til delydelser, for så vidt som den giver en sådan adgang samt rabatter dels til afsendere af masseforsendelser

inden for rammerne af »kundekontrakter om delydelser«, og dette helt uafhængigt af vægt- og prisgrænserne i den eksklusive licens, dels til andre konsolidatorer inden for rammerne af »kontrakter med konkurrenter om delydelser« om indlevering af brevforsendelser over vægt- og prisgrænserne i den eksklusive licens.

20 Som følge af Bundeskartellamts afgørelse opfordrede de pågældende konsolidatorer Deutsche Post til at tilbyde dem delydelser for de forsendelser, som de befordrer for deres kunder, til priser, der svarede til de priser, som Deutsche Post tilbød sine kunder.

21 Nogle uger senere anmodede de pågældende konsolidatorer BNA om at fastsætte betingelser for adgang til de pågældende delydelser. Disse anmodninger blev begrundet med, at Deutsche Post efter deres opfattelse havde udøvet forskelsbehandling ved ikke at indrømme dem de samme takster som dem, der blev tilbudt denne virksomheds kunder.

22 Ved afgørelser af 24. oktober 2005 efterkom BNA delvis disse anmodninger, idet BNA navnlig pålagde Deutsche Post at give konsolidatorerne adgang til brevcentrene i henhold til de almindelige forretningsbetingelser, der gjaldt for erhvervsmæssige konsolidatorer. Afgørelsen blev truffet med forbehold for tilbagekaldelse for det tilfælde, at Bundeskartellamts afgørelse blev ophævet under ankesagen eller på grundlag af en beslutning truffet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber eller De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans eller De Europæiske Fællesskabers Domstol.

23 Med undtagelse af Vedat Deniz har de pågældende konsolidatorer samt Deutsche Post med forskellige begrundelser anlagt sag ved den forelæggende ret til prøvelse af BNA's afgørelser.

24 Da Verwaltungsgericht Köln er i tvivl om fortolkningen af artikel 12, femte led, i direktiv 97/67, sammenholdt med dets artikel 7, har den besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål, der er affattet i identiske vendinger i sagerne C-287/06 — C-292/06:

»Skal artikel 47, stk. 2, EF, sammenholdt med artikel 95 EF samt artikel 12, femte led, og artikel 7, stk. 1, i direktiv [97/67], fortolkes således, at en befordringspligtig virksomhed, som anvender særlige takster for erhvervskunder, der indleverer forsorterede postforsendelser til postnettet i brevcentre, er forpligtet til også at anvende disse særlige takster over for andre virksomheder, som afhenter postforsendelser hos afsenderen og indleverer disse forsorteret til postnettet på det samme indleveringssted og på de samme betingelser som erhvervskunderne, og at den befordringspligtige virksomhed ikke kan nægte dette under henvisning til, at den er forpligtet til at udføre befordringspligtige ydelser?«

Om det præjudicielle spørgsmål

25 Ved kendelse af 31. oktober 2006 har Domstolens præsident besluttet at forene sagerne C-287/06 — C-292/06 med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

26 Den forelæggende ret ønsker med det forelagte spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om direktiv 97/67 skal fortolkes således, at det er til hinder for, at virksomheder, der erhvervsmæssigt og i eget navn indsamler postforsendelser fra flere afsendere, ikke indrømmes de særlige takster, som den nationale befordringspligtige posttjenestevirksomhed inden for rammerne af sin eksklusive licens indrømmer erhvervskunder, der til dens brevcentre indleverer forsorterede mindstemængder af postforsendelser.

27 Det bemærkes indledningsvis, at med hensyn til anvendelsen af særlige takster bestemmer artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 udtrykkeligt, at »[m]edlemsstaterne sikrer, at taksterne for alle tjenester, der er omfattet af befordringspligten, fastsættes under overholdelse af følgende principper:

[…]

— hvis befordringspligtige virksomheder anvender særlige takster, f.eks. for tjenester for erhvervslivet, afsendere af masseforsendelser eller for virksomheder, der indsamler post fra forskellige kunder, skal de anvende principperne om gennemsigtighed og ikke-diskriminering, både med hensyn til takster og de dertil knyttede betingelser. Der skal ved taksterne tages hensyn til de omkostninger, der spares i forhold til standardtjenester, der omfatter samtlige ydelser i forbindelse med indsamling, befordring, sortering og levering af enkelte forsendelser, og de skal sammen med de dertil knyttede betingelser gælde ens over for forskellige kunder og i forholdet mellem kunder og de befordringspligtige virksomheders ligestillede tjenesteelementer. Sådanne takster skal også gælde privatkunder, der sender post på lignende betingelser«.

28 Det fremgår klart af denne bestemmelse, at hvis en befordringspligtig posttjenestevirksomhed anvender særlige takster, skal den for at overholde gennemsigtighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling anvende dem ensartet, særligt over for forskellige tredjeparter. I modsætning til hvad Deutsche Post og den tyske regering har gjort gældende, skal konsolidatorer, der forestår indsamling af forsendelser fra flere kunder, således indrømmes de samme takster på samme vilkår, når en befordringspligtig virksomhed anvender særlige takster for virksomheder og/eller for afsendere af masseforsendelser.

29 Denne konstatering kan ikke afsvækkes af de argumenter fra Deutsche Post og den tyske regering, der tilsigter at godtgøre, at artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 ikke kræver, at de pågældende konsolidatorer og den befordringspligtige posttjeneste-virksomheds erhvervskunder behandles på lige fod.

30 I denne forbindelse gør Deutsche Post og nævnte regering først og fremmest gældende, at de pågældende konsolidatorers indsamling, transport og sortering henhører under det område, der kan forbeholdes i medfør af artikel 7, stk. 1, i direktiv 97/67, og som den tyske lovgiver rent faktisk har forbeholdt Deutsche Post indtil den 31. december 2007. Følgelig har de ingen adgang til at udbyde de tjenester, for hvilke de anmoder om tildeling af særlige takster. Derimod handler erhvervskunderne som »selvbefordrere« som omhandlet i 21. betragtning til samme direktiv og kan derfor ikke tiltage sig rettigheder på området for Deutsche Posts eksklusive licens.

31 Det bemærkes, at i medfør af artikel 7, stk. 1, første afsnit, i direktiv 97/67 kan medlemsstaterne, i det omfang det er nødvendigt for at opretholde befordrings-pligten inden for visse pris- og vægtgrænser, fortsat give eneret på visse tjenester til en befordringspligtig virksomhed. Disse tjenester omfatter kun indsamling, sorte-ring, transport og omdeling af indenlandske brevforsendelser og af indgående græn-seoverskridende brevforsendelser. I det omfang det er nødvendigt for at opfylde befordringspligten, kan der i medfør af tredje og fjerde afsnit i samme stk. 1 fortsat gives eneret på adresserede reklameforsendelser og på udgående grænseoverskri-dende post inden for de vægt- og prisgrænser, der er nævnt i dette stykke.

32 Som det imidlertid fremgår af ordlyden af artikel 7, stk. 1, første afsnit, andet punktum, i direktiv 97/67, starter den befordringstransport, der kan gives eneret på til den befordringspligtige virksomhed, først ved indsamlingen. Ifølge direktivets artikel 2, nr. 4, forstås ved »indsamling« indsamling af postforsendelser fra indleveringssteder, der i punkt 3 i samme artikel defineres som »fysiske faciliteter, herunder postkasser på offentlige steder eller i den befordringspligtige virksomheds lokaler, hvor kunderne kan indlevere postforsendelser til det offentlige postnet«.

33 Det skal fastslås, at fysiske faciliteter såsom Deutsche Posts brevcentre udgør indleveringssteder i artikel 2, nr. 3's forstand. Det er ubestridt, at denne virksomheds erhvervskunder kan indlevere deres forsendelser til det offentlige postnet, der drives af samme virksomhed i medfør af sin status af befordringspligtig virksomhed. I modsætning til hvad Deutsche Post gør gældende, er det i denne forbindelse ikke relevant, om de delydelser, som sådanne erhvervskunder selv eller i deres navn erlægger indtil indleveringen af forsendelserne i brevcentrene, kan karakteriseres som »selvbefordring« eller ej.

34 Som det i øvrigt er blevet fremhævet af den tyske regering i dens skriftlige indlæg, har også Deutsche Posts konkurrenter uden for området omfattet af den eksklusive licens i medfør af postloven adgang til brevcentrene og til de rabatter, der indrømmes for delydelser. En sådan adgang synes at nødvendiggøres af den omstændighed — som Vedat Deniz har fremført i sine skriftlige indlæg uden at være blevet modsagt på dette punkt — at Deutsche Posts postkasser og posthuse er for små til, at større forsendelsesmængder kan modtages og viderebehandles deri.

35 Det må følgelig konstateres, at aktiviteter såsom konsolidatorers indsamling af brevforsendelser hos forskellige afsendere, forsortering af disse brevforsendelser samt transport af disse til indleveringssteder såsom Deutsche Posts brevcentre ikke henhører under det område, der kan være forbeholdt i medfør af artikel 7, stk. 1 i direktiv 97/67. Herefter kan denne bestemmelse ikke påberåbes med henblik på at begrunde en behandling af de pågældende konsolidatorer, der er forskellig fra den behandling, som udøves over for den pågældende virksomheds erhvervskunder.

36 Deutsche Post og den tyske regering gør imidlertid gældende, at den omstændighed, at de pågældende konsolidatorer gives adgang til brevcentrene og til de rabatter, der gives for en delydelse i relation til de postforsendelser, der, henset til deres vægt og pris, henhører under denne virksomheds eksklusive licens, vil true denne virksomheds finansielle ligevægt. Disse konsolidatorer vil således kunne tilbyde et lukrativt klientel, virksomhederne, der tegner sig for ca. 80% af alle forsendelser, hele postbefordringsnettet, og dette til takster, der er lavere end Deutsche Posts takster. For så vidt angår dyrere tjenester, særligt omdeling i landområder, ville de pågældende konsolidatorer som underleverandører således kunne benytte sig af den befordringspligtige posttjenestevirksomheds tjenester. Denne virksomhed ville da være forpligtet til fuldt ud at opretholde sin struktur hvad angår ressourcer og personel.

37 I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at ifølge artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 skal der ved de særlige takster »tages hensyn til de omkostninger, der spares i forhold til standardtjenester, der omfatter samtlige ydelser i forbindelse med indsamling, befordring, sortering og levering af enkelte forsendelser«. De pågældende takster kan følgelig udformes således, at de dækker de specifikke omkostninger, der er knyttet til den befordringspligtige posttjenestevirksomhed og alene adskiller sig fra de normale takster på grund af den omstændighed, at de udgifter, der spares, fratrækkes i disse takster, således at indrømmelse af særlige takster ikke berører den befordringspligtige posttjenestevirksomheds finansielle ligevægt.

38 Hvis det således skulle vise sig, at en tildeling til konsolidatorerne af de rabatter, der for nærværende alene indrømmes Deutsche Posts erhvervskunder, indebærer, at de pågældende rabatter er uforholdsmæssige i forhold til de sparede udgifter, står det denne virksomhed frit for i det fornødne omfang at nedsætte disse rabatter i forhold til alle, der indrømmes dem.

39 Det er i øvrigt ubestridt, at den omdeling af postforsendelser, der henhører under den befordringspligtige posttjenestevirksomheds eksklusive licens, principielt forbliver forbeholdt denne, og at de rabatter, der for nærværende indrømmes Deutsche Posts erhvervskunder ved indlevering af mindstemængder af forsorterede brevforsendelser til brevcentrene, svinger mellem 3% og maksimalt 21%.

40 Deutsche Post og den tyske regering gør desuden gældende, at artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 kun er en takstbestemmelse, og at den derfor ikke kan medføre, at en medlemsstat tilpligtes at åbne for adgang til delydelser til konkurrenter på området for den befordringspligtige posttjenestevirksomheds eksklusive licens. Adgang til det offentlige postnet er genstand for direktivets artikel 11, der overlader nærmere regelfastsættelse om den pågældende adgang til fællesskabslovgivers efterfølgende beslutninger herom, men denne har endnu ikke udnyttet denne hjemmel.

41 Det er korrekt, at artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 ikke tager stilling til spørgsmålet, om en befordringspligtig posttjenestevirksomhed skal eller ikke skal indrømme adgang til postnettet på andre betingelser og på andre punkter end dem, der gælder for traditionel brevforsendelsestjeneste. Som det imidlertid fremgår af ordlyden af den pågældende bestemmelse, pålægger den medlemsstaterne en streng forpligtelse til at overholde gennemsigtighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling i det tilfælde, hvor en sådan adgang til særlige takster rent faktisk indrømmes af denne tjenesteyder.

42 Både Deutsche Post og den tyske regering medgiver, at denne virksomhed på en måde, der går videre end foreskrevet ved det omhandlede direktiv, indrømmer sine erhvervskunder adgang til sit postnet via andre indleveringssteder end de sædvanlige og i den forbindelse indrømmer dem særlige takster.

43 Det er netop en sådan situation, artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 skal regulere. Når en befordringspligtig posttjenestevirksomhed anvender særlige takster, f.eks. for virksomhedstjenester, for afsendere af masseforsendelser eller for konsolidatorer, der forestår indsamling af forsendelser fra flere kunder, skal de pågældende takster ligesom de hertil knyttede betingelser anvendes på samme måde, særligt over for forskellige tredjeparter.

44 På baggrund af ovenstående skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 12, femte led, i direktiv 97/67 skal fortolkes således, at det er til hinder for, at det nægtes virksomheder, der erhvervsmæssigt og i eget navn indsamler postforsendelser fra flere afsendere, de særlige takster, som en national befordringspligtig posttjeneste-virksomhed på området for sin eksklusive licens indrømmer erhvervskunder ved indlevering af mindstemængder af forsorterede brevforsendelser til brevcentre.

Sagsomkostningerne

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 12, femte led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/39/EF af 10. juni 2002, skal fortolkes således, at det er til hinder for, at det nægtes virksomheder, der erhvervsmæssigt og i eget navn indsamler postforsendelser fra flere afsendere, de særlige takster, som en national befordringspligtig posttjenestevirksomhed på området for sin eksklusive licens indrømmer erhvervskunder ved indlevering af mindstemængder af forsorterede brevforsendelser til brevcentre.

Underskrifter